

gặp người Việt đầu tiên ra sao?

Họ ngồi quây quần trên mấy tảng đá trò chuyện đến khi nền trời có lấm tấm sao thưa. Phong với hai thuộc cấp của mình mới đứng lên bắt tay từ giã, vì đã đến giờ khởi hành. Lyly và hai người Mỹ tiến đưa đến chỗ đậu canot trong động nước, giờ tối om om, may mà họ có đèn bấm soi đường.

Canot rời bến, Lyly mắt lệ trông theo, nhưng bóng đêm mờ mịt, nàng chỉ còn nghe tiếng máy xi xị của con tàu mỗi lúc một nhỏ dần.

Cuộc hội ngộ ngắn ngủi của họ đã chấm dứt. Chàng đã vĩnh viễn xa nàng. Cuộc tình này thêm một lần để vết trong tim hai kẻ yêu nhau mà không bao giờ nên duyên chồng vợ. Trách chàng hay trách cao xanh? Lyly bật khóc!

Thình lình máy truyền thanh cầm trong tay David phát âm. Hai chàng Mỹ mừng quýnh nói với Lyly:

- Tiềm thủy đỉnh đã cho người vào rước chúng ta rồi!

Nhưng Lyly dường như không nghe thấy gì cả! Tuy nàng bình tĩnh đứng đó, mà hồn đã ngất lịm từ lâu.

Bờ biển Thượng Hải có một khoảng bãi cát thật đẹp, mà dân chúng trong vùng đặt tên là “bãi mộng”, vì từ đó nhìn ra cửa biển thật tuyệt vời, thấy những hải đảo nho nhỏ xa xa với núi non chập chùng, thấy những cánh buồm nhấp nhô trên sóng nước, thấy trời nối liền với đại dương mênh mông xa tít...

Cảnh trí không những đẹp như tranh vẽ, mà còn là một nơi lý tưởng cho người tắm biển, vì là vùng bãi có lớp cát trắng mịn, nước thật trong, sóng thật êm...

Nhưng điều lạ lùng là dân chúng thành phố Thượng Hải

không mấy ai dám đến vùng này để ngắm cảnh hay tắm biển, hay nô đùa trên cát. Chỉ vì khu vực đó có mấy ngôi nhà, đặc biệt là tòa nhà đồ sộ của Bí Thư Thành ủy Thượng Hải Giang Trạch Dân (Jiang Zemin). Chức vụ của ông ta là chức Thị trưởng, chúa tể của thành phố này. Trước nhà ông ta có cổng rào bằng sắt thật cao, lại thêm hai người lính võ trang, vác súng đi tới đi lui, sắc mặt trầm trầm. Đó cũng là lý do khiến vùng biển tuyệt vời không mấy ai dám héo lánh tới, mà thỉnh thoảng có khách bộ hành ngang qua họ cũng rảo bước thật nhanh.

Hôm ấy vào khoảng xế trưa, nắng khá gay gắt, có một chàng trai khoảng tuổi hai mươi lăm, mặt mày trung hậu chất phác và một cô gái cũng vào trạc tuổi, xinh đẹp khác thường. Cả hai vai quảy tay mang những xách những túi từ xa đi tới, vừa đi vừa nhìn số nhà. Rồi chững như tìm đúng nhà, họ bỏ đồ đạc xuống đất thở phà, ra chiều hoan hỉ.

Hai người lính quen thói hung hăng chìa súng quát lên:

- Chỗ này đâu phải chỗ cho mấy người dừng chân? Đi chỗ khác mau! Không sợ chết à?

Cô gái thản nhiên như không trước lời hăm dọa của tên lính, lấy tay áo thấm mồ hôi nhuế nhại trên mặt, nở nụ cười duyên:

- Chúng tôi muốn tìm người quen mà chú.

Chẳng hiểu vì giọng nói của cô êm dịu, hay vì nụ cười duyên trên gương mặt xinh đẹp của cô quá quyến rũ, hai người lính từ thái độ hống hách, đổi giọng hòa dịu:

- Cô muốn tìm người quen, nên đi chỗ khác. Nhà này là nhà của đại đồng chí Bí Thư, không ai được đến gần.

Chàng trai xen vào nói:

- Bà con của chúng tôi chính là ông Bí Thư Thị trường Thượng Hải đó.

Người lính nghe nói trở mắt nghi ngờ, hỏi lại:

- Thật không? Mấy người từ đâu tới? Tìm ông Thị trường có việc chi?

- Chúng tôi là cháu ông Thị trường. Chúng tôi từ Quảng Châu có hẹn tới đây. Tôi tên Giang Trương Minh. Cô này là em tôi, tên Oanh Oanh.

Nghe anh chàng xưng tên Giang Trương Minh, cùng họ với đảng tối cao của mình, hai người lính đưa mắt ngăm bảo nhau. Một người chạy vào nhà, một người ở lại niềm nở với khách:

- A, té ra quý vị cùng gia tộc với đồng chí Thị trường. Hiện đồng chí vắng nhà, song chúng tôi trình phu nhân. Xin vui lòng chờ một chút.

Nhấp nháy sau người lính khi nãy chạy trở ra, ngoắc hai anh em nhà họ Giang:

- Theo tôi! Phu nhân cho hai người vào.

Chàng trai nhanh nhẹn xách quây các thứ, sau khi rí tai cô gái:

- Cô không quên những gì chúng ta bàn tính chứ?

Cô gái lắc đầu:

- Xin anh an tâm.

Hai người bước song song trên lối đi vào nhà có lát đá hoa, qua một khoảng sân cỏ khá rộng. Vào đến mái hiên, người lính bảo họ để đồ đạc xuống đó, rồi dẫn cả hai đi bọc ra hậu viên. Vườn nhà sau trồng đủ loại hoa, có một hồ sen nho nhỏ nuôi cá đủ màu. Quanh hồ có hàng dương liễu và đặc biệt dưới gốc

liều có một người đàn bà khoảng ngũ tuần, đang nằm trên chiếc ghế xích đu, mớ tóc quăn gọn sóng buông dài xuống ghế, gương mặt khá đẹp, mặc một y phục bằng hàng gấp màu lục, một tay chìa ra cho cô gái quỳ bên cạnh gọt dưa, làm móng tay.

Cô gái tên Oanh Oanh lưu ý nữ chủ nhân từ xa, khều tay Giang Trương Minh nói khẽ:

- Người đàn bà sửa sang sắc đẹp đó là Giang phu nhân chứ không ai khác.

Chàng trai gật đầu:

- Chắc là mẹ ấy! Mẹ ăn diện diêm dúa, có cả gia nhân quỳ phục một bên nữa! Ai dám bảo xứ xã hội chủ nghĩa không có giai cấp chủ tớ?

- Anh đừng bực mình! Loại đàn bà thích ăn diện bắt chước tư bản rất dễ dụ dỗ, lợi thế cho chúng ta.

Họ ngừng to nhỏ với nhau lúc sắp đến gần nữ chủ nhân. Khi đó chàng trai cũng lên tiếng chào hỏi ngay:

- Kính chào thúc mẫu. Thúc mẫu vẫn mạnh khỏe luôn?

Người đàn bà vẫn chú mắt vào việc làm đẹp, không ngẩng mặt lên, nhưng miệng hỏi:

- Người tên họ là gì?

- Cháu tên Giang Trương Minh, con trai của Giang Thiệu Hóa, cháu họ của Giang thúc thúc.

- Thế à? Người tới đây có việc chi?

- Cháu có viết thư cho thúc thúc, cháu muốn tìm việc làm. Thúc thúc hẹn đến gặp mặt mới quyết định được, nên hôm nay cháu đến đây.

- Người muốn tìm việc gì?

- Bất cứ việc gì cháu cũng làm được, làm cho thúc phụ, thúc

mẫu.

Người đàn bà cười nhẹ, giọng cười thật nhạt, hỏi:

- Người muốn tìm việc trong nhà ta à? Nơi đây đâu phải là công sở mà thúc thúc người có thể thu nhận người chứ?

Thái độ lạnh lùng của chủ nhân không làm cho chàng trai họ Giang nản chí, một mực cung kính nói:

- Thưa thúc mẫu, cháu có thể làm mọi việc nặng nhọc trong nhà, và ngoài vườn.

Nữ chủ nhân lại cười nhỏ:

- Nhưng nhà ta đã có người lo việc nhà việc vườn tược rồi. Người nên đi chỗ khác tìm.

Sau câu từ chối đuối khách, nữ chủ nhân mới ngược mắt lên nhìn người cháu họ của chồng. Bất thần bà ta trông thấy cô gái đi bên cạnh, sắc mặt lạnh lùng kiêu ngạo của bà không còn, há miệng kêu lên:

- Cô... cô là ai?

Anh chàng Giang Trương Minh đang tiu ngưu tuyệt vọng, thấy thái độ của người thúc mẫu cũng lấy làm lạ, vội vàng nói:

- Thưa thúc mẫu, cô này là Oanh Oanh, là... em của cháu.

- Em? Là em gái của người? Là con của Giang Thiệu Hóa? Không! Ta không tin.

Bà ta vừa lắc đầu, vừa nói quả quyết như vậy. Anh chàng họ Giang và cô gái Oanh Oanh đưa mắt nhìn nhau, nhưng chưa kịp nói lời gì thì chủ nhân nói tiếp:

- Ta nghe gia gia và má má người chỉ có một đứa con trai. Ta không nghe nói có con gái bao giờ? Cô này với người khác một trời một vực làm sao có thể là em người được?

Quả thật hai gương mặt ấy không có điểm nào giống nhau!

Cô gái có vẻ đẹp đài các sang trọng, mặc dù cô sừng sình trong bộ y phục vải tầm thường, mặt không trang điểm phấn son, tóc vẫn bím đơn sơ, mà trông diễm lệ vô cùng. Còn chàng Giang Trương Minh trông thực thà phúc hậu, mũi phình, tướng thô, dung mạo hoàn toàn khác biệt với cô gái Oanh Oanh.

Đang khi chàng họ Giang còn đang lúng túng trước mối hoài nghi của Thị trưởng phu nhân Giang Trạch Dân, thì cô gái Oanh Oanh ứng biến thật mau lẹ, cô giả bộ cười khúc khích như chế nhạo chàng trai, rồi nói:

- Thưa bà, cháu là em vợ của anh. Anh xấu hổ vì cưới vợ mà không báo tin bà con hàng xóm biết, nên mỗi khi đi chung với cháu thì cứ gọi là em gái.

Rồi quay sang Giang Trương Minh, cô ta bảo:

- Minh huynh, anh phải thưa cho thúc mẫu anh biết về tí em đi chứ!

Nàng vừa cười vừa nói rất tự nhiên. Nữ chủ nhân nửa tin nửa ngờ, đôi mắt vẫn nhìn xoáy vào mắt cô gái Oanh Oanh, miệng hỏi Giang Trương Minh:

- Té ra cô này là em vợ à? Cháu cưới vợ rồi à? Bao giờ? Vợ cháu đâu sao không dẫn theo?

Giọng nói và lời nói nữ chủ nhân này có vẻ thân thiết dễ chịu hơn. Chẳng hiểu do đâu?

Giang Trương Minh nghe hỏi tới tấp, hết sức bối rối, miệng ú ớ chưa biết phúc đáp ra sao, cô gái Oanh Oanh đã nhanh nhẹn trả lời, che giấu cái lúng túng của anh ta:

- Thưa bà, anh ấy cưới chị của cháu cả nửa năm nay. Chỉ vì chị mới mang thai nên không tiện đi xa.

Nữ chủ nhân mỉm cười. Cái cười của bà ta trong lúc đó thật khó mà đoán biết bà tin hay không tin lời nói của nàng Oanh

Oanh? Chỉ có điều hình như bà không lưu ý về cuộc đời của người cháu họ của chồng. Hình như bà chỉ muốn biết về cô gái Oanh Oanh. Mắt bà vẫn không rời nàng ta. Bà hỏi:

- Cha mẹ cô gốc ở đâu?

- Gia gia má má cháu đều là người ở Quảng Tây.

- Thế à? Giọng nói của cô thật lạ, không giống người Quảng!

Nàng Oanh Oanh chưa kịp giải thích gì, bà ta nhìn xoáy vào mắt nàng, hỏi:

- Cô không có lai Việt Nam sao?

Từ khi đối diện với nữ chủ, phải nói nàng Oanh Oanh lúc nào cũng giữ sắc mặt bình thản tự nhiên, nhưng câu hỏi của bà ta lần này khiến nàng tái mặt. Nhưng cô là người quyền biến, cười thật nhỏ để lấy bình tĩnh, rồi nhỏ nhẹ nói:

- Bộ cháu trông giống người Việt Nam lắm sao? Thật tình cháu chưa có dịp gặp người Việt, nhưng nghe gia gia má má kể, tổ tiên người Quảng Tây với dân Việt Nam vẫn có chiến tranh luôn luôn, nên con cháu được nghe kể người Việt có răng đen và gương mặt xấu xí lắm. Gia gia má má cháu làm thợ hồ, tìm việc làm từ tỉnh nọ đến tỉnh kia, chỗ ở thay đổi luôn luôn. Có lẽ vì thế mà giọng nói cháu không giống dân miền nào cả.

Nàng giải thích thật xuôi. Nữ chủ nhân dường như không nghi ngờ gì nữa, nhưng ánh mắt bà ta vụt mơ màng nhìn vào khoảng không, lầm bầm nói:

- Lạ thật! Lạ thật! Lẽ nào không quen biết mà giống như vậy?

Giang Trương Minh và nàng Oanh Oanh liếc mắt nhìn nhau, không hiểu nữ chủ nhân muốn nói gì? Muốn ám chỉ ai? Bất thần bà ta thở dài:

- Tội nghiệp! Tội nghiệp Đặng Chủ tịch!

Câu nói này dĩ nhiên làm cho anh chàng họ Giang và cô em vợ chàng ta ngơ ngác không hiểu. Cô ta liếc mắt nhìn anh rể. Anh chàng hiểu ý lên tiếng dò hỏi:

- Thúc mẩu nói điều chi, cháu không hiểu?

Nữ chủ dường như đang nghĩ đầu đầu, không nghe câu hỏi của Giang Trương Minh. Một lúc bà ta sực nhớ ra sự hiện diện của họ, lã chã nói:

- A, thật ra ta cũng muốn giúp đỡ hai người. Nhưng mà trong nhà này đâu có việc làm cho hai người? Và lại ta không có chỗ ở cho cháu với cô em vợ! Chẳng lẽ cho hai đứa ăn ngủ chung sao? Còn vợ cháu, cháu bỏ nó một mình ở Quảng Châu à?

- Không! Nếu thúc mẩu cho phép, sáng sớm cháu tới đây làm việc, chiều tối về ở chung với thằng bạn ở khu chài lưới. Bao giờ tìm được nhà, cháu sẽ về quê rước vợ lên. Còn em vợ cháu, nếu thúc mẩu cho nó ở lại làm việc trong nhà, cháu và vợ cháu thật mang ơn, vì gia đình bên vợ cháu cũng không còn ai.

- Cháu có học nghề gì không? Còn cô này có thể làm được việc gì?

Nghe hỏi, Giang Trương Minh bưng mặt hy vọng, lắp bắp nói:

- Cháu tốt nghiệp ở trường Canh nông ở Nam Kinh. Còn Oanh Oanh biết làm việc văn phòng, đánh máy, mà cũng giỏi việc nhà.

Nữ chủ nhân nghe nói cười mỉm:

- Hai người đều biết chữ nghĩa, ta thật không biết phải giúp đỡ thế nào. Ta tưởng hai người nên đến các công sở xin việc

thì phải hơn.

Lời nói ấy chứng tỏ chủ nhân đã dứt khoát từ chối, nhưng Giang Trương Minh và nàng Oanh Oanh chưa có thái độ nào, nữ chủ nhân đã nói tiếp:

- Nói vậy chớ ta rất thương mến hai người.

Sau câu nói, bà ta cười nhẹ, đập đập tay lên vai Giang Trương Minh ra chiều thân thiết, nói:

- Ta đang thiếu người trông hoa cắt cỏ ngoài vườn. Cháu đồng ý làm việc này không?

Giang Trương Minh mừng quýnh đáp:

- Vâng! Vâng!

- Mỗi tháng ta trả cho cháu 10 Yuan nhé.

- Vâng! Vâng!

Đồng lương 10 Yuan vào thời buổi sinh hoạt leo thang này không có giá trị gì, nhưng anh chàng Giang Trương Minh lại mừng quýnh như được số vàng to, nhưng vị phu nhân của Thị trưởng Thượng Hải này vốn tính thích lợi dụng, nên không lưu ý cho lắm, cứ tưởng thằng cháu chổng vì quá nghèo đói, được việc làm và đồng lương như thế đã vui sướng lắm rồi. Dĩ nhiên bà cũng không thắc mắc vì sao một người có học như Giang Trương Minh lại chịu làm nghề ngu dốt.

Sự thật trong xã hội cộng sản, chỉ có giai cấp đảng là cao trọng, còn có học hay vô học cũng vậy thôi. Người có học mà không có thể lực đảng còn dễ bị hiếp đáp nữa. Anh chàng Giang Trương Minh chừng như vừa lòng lắm, liếc mắt nhìn cô em vợ, rồi lên tiếng hỏi chủ nhân:

- Thưa thúc mẫu, còn... Oanh Oanh...

Nữ chủ ngắt lời cháu bằng nụ cười tinh quái:

- Còn cô này nếu thật là em vợ của cháu thì chờ tối nay thúc thúc cháu về nhà sẽ hay! Trong nhà ta không có việc nào cho cô làm, nhưng... mà thôi! Dù sao đêm nay hai người có thể ở tạm lại đây.

Chàng họ Giang nghe nói có hơi thất vọng, song nàng Oanh Oanh thì lại phớt tỉnh như không. Dường như cô ta cảm chắc chủ nhà không buông cô ra. Cô có linh tính như thế, hay vì thái độ lạ lùng của chủ nhân từ khi thấy mặt cô, khiến cô có ảo tưởng đó? Cô nhìn anh rể, miệng cười chum chím. Không hiểu nữ chủ có thấy nụ cười chế nhạo của cô không, bà ta đổi giọng thật vui:

- À, hai người từ xa đến đây chắc mệt lắm và đói nữa. Để ta bảo phụ đầu bếp dọn cho hai người ăn, rồi nghỉ ngơi cho khỏe. À, có mang hành lý đồ đạc gì không?

Giang Trương Minh cung kính đáp:

- Thưa thúc mẫu, người lính bảo chúng cháu để tạm trước mái hiên.

- Mai Quế, người đưa cháu ta đến phòng cạnh nhà chứa củi cất tạm đồ đạc của họ đi. Rồi dắt họ xuống nhà bếp bảo phụ Kim Chi dọn cơm nước cho họ. À, tối nay người soạn chỗ ngủ cho Oanh Oanh trong phòng người nhé!

Dĩ nhiên câu nói ấy bà ta ra lệnh cho đưa tứ gái đang quỳ dưới đất làm móng tay móng chân cho bà ta. Cô nọ đứng lên. Lúc ấy nàng Oanh Oanh mới trông rõ mặt cô ta, nàng ta không khỏi giựt mình. Vì rõ ràng cô tứ gái tên Mai Quế không có vẻ gì một người đầy tớ. Nhan sắc cô tuy không thuộc loại hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng gương mặt xinh tươi, dáng người mảnh khảnh tâm thước, trông cô không khác gì một nữ sinh viên.

Có lẽ anh chàng Giang Trương Minh có cùng nhận xét về

cô tớ gái Mai Quế như cô em vợ, cả hai trao ánh mắt thăm lén với nhau, lảng lảng đi theo người tớ gái. Họ bước được vài bước, nữ chủ nhân bỗng gọi giựt lại:

- Oanh Oanh! Hãy để cho anh rể cô đi cất đồ đạc. Ta còn muốn hỏi thăm cô mấy điều...

Nàng Oanh Oanh quay trở lại, chấp tay nói:

- Xin phu nhân cứ hỏi...

Nữ chủ vụt đứng lên khỏi ghế, nắm tay nàng dắt đi thơ thẩn dưới rặng liễu một lúc mới nói:

- Ta thấy hai người thân mật quá! Cô thật là em vợ của nó sao?

Oanh Oanh không chút bối rối, thản nhiên hỏi lại chủ nhân:

- Phu nhân nghi ngờ không phải?

- Ta... chỉ hỏi vậy thôi.

Cả hai im lặng. Một lúc nữ chủ nhân lại hỏi:

- Cô đẹp quá! Cô thật chính gốc người Quảng?

Nàng Oanh Oanh vẫn không đáp câu hỏi, cười thật tươi:

- Vâng theo phu nhân, người Quảng không đẹp?

- Ta... ta không có ý nói vậy.

Lại dẫn đo một lúc, chủ nhân mới lên tiếng:

- Cô quả thật không có lai Việt Nam?

Câu hỏi này bà ta đã hỏi rồi. Nàng Oanh Oanh cũng đã trả lời rồi. Cho nên lần này cô ta không đáp vòng vo, lại hỏi:

- Phu nhân cho rằng cháu là người Việt Nam? Và chỉ gái Việt Nam mới đẹp?

- Không! Ta... không nghĩ như thế!

- Nếu thế, theo nhận xét của phu nhân, cháu là dân xứ nào mới phải?

- Ta... ta không biết!

Từ vai trò chủ động, nữ chủ nhân trở thành người bị động, bị nàng Oanh Oanh chất vấn đến nỗi ăn nói lúng túng, thật khôi hài! Cả hai lại im. Nữ chủ nhân suy nghĩ một lúc như tìm ra một câu hỏi khả dĩ bắt bí được cô gái, giọng bà thật lạnh:

- Bởi lý do gì cô thích làm cho gia đình ta? Phải chăng mục đích của cô chỉ là muốn được lưu lại trong nhà này?

Có lẽ nàng Oanh Oanh đã dự trù sẵn câu hỏi này, nên nữ chủ vừa dứt lời, cô đối đáp một cách trôi chảy tự nhiên:

- Cháu không quen biết ai, nghe anh rể khoe có người thúc phụ thúc mẩu tốt lòng, sẵn sàng giúp cho anh và gia đình anh, nên cháu theo đến đây. Chớ thật ra nơi đâu có được chỗ làm tốt, cháu vẫn thích. Còn cho cháu lưu lại đây hay không là tùy lòng tốt của bà. Vậy mục đích của cháu là tìm được chỗ làm, chỗ ăn ở trong một gia đình hiền đức, làm cho ai và sống ở đâu không đặt thành vấn đề.

Câu trả lời của Oanh Oanh nghe thật êm tai và hữu lý, chủ nhân cụt hứng nói xuôi:

- Thế à? Tốt lắm!

Bà gằm mặt bước tới trước, chừng như suy tính điều chi lung lăm. Nàng Oanh Oanh đi lững thững theo sau, sắc mặt cũng đăm chiêu nghĩ ngợi:

- Người này không tin những gì ta nói, lại cũng không mấy thiện cảm với ta, nhưng từ khi thấy mặt ta thì dường như muốn giữ ta lại đây, nên mới giả bộ cho việc làm Giang Trương Minh. Ta có mưu đồ, mà người này cũng có mưu tính. Chiến trường

này chưa biết hung hiểm ra sao, nhưng chắc có nhiều bất ngờ và thú vị.

Nàng tự tin ở tài sức mình. Nàng không sợ đối đầu với những tên trùm cộng sản quốc tế. Nàng cảm thấy thú vị khi gặp phải địch thủ lợi hại, nhưng nàng lại là con người ủy mị yếu đuối trong trường tình!

Nàng chính là người nữ điệp viên tài hoa điểm lệ LL12 của chúng ta chớ không ai khác!

Rời tiềm thủy đình Mỹ, Lyly xâm nhập vào lãnh thổ Trung cộng từ cửa Tây Giang, tính đến nay đã hơn một năm rồi. Nàng đã đi qua bao nhiêu tỉnh thành, từ miền nam Quảng Châu, Nam Kinh, Giang Nam, Thượng Hải, đến Bắc Kinh... Nơi nào có đại học là nàng dừng chân và bắt liên lạc với nhân vật của CIA tại đó để hoạt động chung với họ trong công tác đặc biệt là móc nối thành phần sinh viên có tư tưởng tự do, giúp họ lập một lực lượng tranh đấu cho nhân quyền, chống lại sự cai trị bóc lột tàn ác của tập đoàn cộng sản hoành hành trên lục địa Trung Hoa.

Song song với chiến dịch gây mầm mống nổi dậy khắp vùng cộng sản Đông Âu như Nga, Ba Lan, Hung Gia Lợi, v.v... thì ở châu Á, công tác này tuy nhắm vào Trung quốc, nhưng đó cũng là bước tiêu diệt cộng sản Việt Nam. Vì một khi nhân dân Trung Hoa thức tỉnh vùng lên chống lại bạo quyền thì nhân dân Việt Nam trong xứ cũng theo trào lưu quật khởi ấy mà tiêu diệt bọn ma đầu Hà Nội.

Một công tác tiêu diệt cộng sản đàn anh, để bọn đàn em tự giẫy chết, như kiểu đập đầu rắn, mà CIA và Trụ Cờ Vàng đã nghiên cứu nhiều năm và tung ra chiến dịch này, với sự hợp tác của cơ quan tình báo gián điệp Đài Loan.

Anh chàng đội lớp Giang Trương Minh, cháu họ của chúa

trùm cộng sản tỉnh Thượng Hải, thật ra là nhân viên tình báo gián điệp của Đài Loan, tên thật là Trần Tử Quang, vốn người Đài Bắc, đã hoạt động ở Trung cộng ba năm qua. Và cũng là người sát cánh với LL12 từ một năm nay.

Cách đây sáu tháng, gia đình của chàng sinh viên Giang Trương Minh, cháu họ của Giang Trạch Dân tìm cách trốn qua Hong Kong bằng đường thủy từ Tây Giang ra biển. Nhưng cha mẹ của họ Giang vì già cả, không chịu nổi gian nan nên đã chết trên đường vượt tuyến tìm tự do. Anh chàng Giang Trương Minh tới được Hong Kong và sau đó xin tỵ nạn ở Hoa Kỳ. CIA sau khi biết được tin này liền bí mật ra lệnh cho Trần Tử Quang đội lớp Giang Trương Minh đến nhận họ với Giang Trạch Dân, mưu việc đưa LL12 vào nằm vùng trong nhà của tên chúa trùm cộng sản vùng Thượng Hải này, cho nàng tìm dịp quen biết với những tên đầu xỏ của triều đình Trung cộng để một mặt theo dõi thật sát kế hoạch của họ, một mặt điều tra về sự mất tích của Vân Trường và cuốn phim bí mật về vùng quân sự Cam Ranh của Nga mà Lyly chụp được trong chuyến công tác ở Việt Nam.

Sở dĩ CIA cho Trần Tử Quang và LL12 xâm nhập vào gia đình họ Giang cũng vì Giang Trạch Dân tuy chỉ là bí thư của Thành ủy tỉnh Thượng Hải, nhưng lại là con rể của Lý Tiên Niệm (Li Xiannian), một thời làm Chủ tịch nhà nước, cũng là phe cánh của Đặng Tiểu Bình, người nắm vận mệnh của nhân dân Trung quốc từ khi họ Mao châu thổ.

Nhờ Giang Trương Minh cho biết tuy hấn là cháu của Giang Trạch Dân, nhưng từ nhỏ đến lớn chưa hề gặp mặt, vì Giang Thiệu Hóa, cha của chàng ta, vốn không ưa bọn cầm đầu Bắc Kinh và đã chán ghét chế độ Mác-Xít, nên không lui tới gia đình người em họ quyền thế này.

Nội thái độ nhạt nhẽo của vợ Giang Trạch Dân khi tiếp

đón Giang Trương Minh, tức anh chàng Trần Tử Quang đội lớp, cũng cho ta thấy rõ tên trùm cộng sản vùng Thượng Hải là con người không có tình cảm gia đình. Hắn đã nhận được thư của đứa cháu cầu xin giúp đỡ mà để vợ đón tiếp lạnh nhạt như thế. May mà phút chót, sau khi thấy mặt Lyly, vợ hắn ta mới đổi ý thu nhận Giang Trương Minh vào công việc cắt cỏ trồng hoa trong vườn bà ta.

Lyly đoán mãi không ra lý do vì sao người đàn bà này chú ý đến mình? Vì sao bà ta nhìn nàng sững sờ kinh ngạc phút đầu chạm mặt với nàng? In hình như bà ta đã kêu lên vì nàng giống một người nào đó... Mà người nào đó phải chăng có mang dòng máu Việt Nam nên bà ta mới nghi ngờ nàng lai giống Việt Nam?

Và điểm thắc mắc của nàng nhất là lý do gì bà ta muốn giữ chân nàng? Chẳng lẽ vì nàng giống người nào đó? Trên thế giới, người giống người nếu không phải là anh em thì thật hiếm có, nhưng không phải là không có. Ví như Lyly chẳng phải đã từng đội lớp nàng Minh Minh, cháu nội của lão tặc Hồ Chí Minh, vợ của Tschechow, cố vấn của Gorbachev, chỉ vì nàng có gương mặt hao hao giống nàng ta đó sao? Dĩ nhiên bác sĩ Do Thái Wladimir có sửa đổi gương mặt nàng chút ít khi nàng thay thế vai trò Minh Minh (1), nhưng phải nói cả hai cô rất nhiều điểm giống nhau. Nhưng nàng ta với nàng dù sao cũng là gốc Việt Nam.

Giờ đây nàng lạc lõng giữa hai tí người Trung Hoa, chẳng lẽ lại giống một nàng nào đó? Thật là khó tin được trong đời nàng có thể gặp những trường hợp kỳ lạ một cách phi lý như vậy! Chuyện này không thể xảy ra lần thứ hai!

(1) Độc giả cần đọc LL12 đi Moscou để hiểu rõ câu chuyện nàng Minh Minh và LL12 đội lớp.

Không! Nhất định vì lý do gì khác người này muốn giữ nàng lại! Chờ xem khi gặp tên Thị trưởng Giang Trạch Dân ra sao? Dù vợ chồng hắn có mưu tính gì mà chịu thu nhận nàng vào gia đình này, cũng đúng vào kế hoạch của CIA và Chef sắp đặt cho nàng.

Vừa đi vừa nghĩ ngợi lung tung trong đầu, Lyly không lưu ý mọi vật chung quanh, mà người đàn bà chủ nhân cũng im hơi lặng tiếng, y như quên mất sự có mặt của nàng phía sau. Mãi đến khi vào đến nhà bếp gặp lại Giang Trương Minh tức Trần Tử Quang đội lớp, bà ta mới nói:

- Hai người nếu đói bụng thì ngồi đây chờ mụ Kim Chi dọn cơm cho ăn. Sau đó hai người cứ việc tắm rửa nghỉ ngơi. Tối nay sau giờ ăn ta sẽ gọi hai người lên nhà trên gặp phu quân ta.

Bà nói xong quay lưng bước đi, người tớ gái tên Mai Quế mà Lyly gặp ngoài vườn khi nãy cũng lót tót theo sau. Cô ta nhất định là con người khá đặc biệt.

Nhà bếp hiện giờ ngoài Trần Tử Quang và Lyly ra, còn lại một người tất nhiên là mụ bếp Kim Chi rồi. Chủ nhân rời nơi đó thì mụ cũng đã dọn xong cơm nước. Thật ra mụ chỉ xúc một tô cơm và đĩa tàu hũ kho đậu bỏ lên bàn đã có sẵn hai đôi đũa và hai cái chén.

Giờ ấy đã xế chiều. Trần Tử Quang và Lyly chưa ăn trưa nên anh chàng đói bụng quỳnh, ngồi xuống bàn xúc cơm ăn liền, quên cả việc mời bạn. Còn Lyly tuy bụng đói mà đôi mắt mãi quan sát đó đây trong gian nhà bếp nên không thiết đến việc ăn uống.

Bếp rộng mênh mông như một căn nhà. Tuy xã hội này hãy còn nghèo và chậm tiến, nhưng họ Giang thuộc hàng cao cấp đáng, chúa trùm của thành phố thương mại Thượng Hải, nên

nơi đây cũng đua đòi những tiện nghi văn minh, dù không sánh được với những cái tân kỳ của xã hội Âu Mỹ, nhưng phải nói là một chỗ ở sang trọng lắm rồi.

Tủ lạnh, bếp gas, lò nướng, v.v... đều có đủ. Duy sản phẩm nội hóa, kỹ thuật còn kém, lại thô kệch xấu xí.

Đồ đạc trong gian nhà bếp này ngoài cái bàn ăn nhỏ và mấy cái ghế đẩu thì nơi đây còn có rất nhiều tủ đặt san sát nhau. Tủ khá lớn, chạm trổ cầu kỳ thời cổ xưa. Có thể là di sản của ông bà họ để lại.

- Oanh Oanh, ăn đi chứ! Không đói bụng sao?

Anh chàng Trần Tử Quang dùng tiếng Quảng nhắc nhở. Lyly mới sực nhớ đưa chén cơm lên miệng. Nhưng nàng vẫn không ăn, liếc mắt nhìn người bếp của họ Giang. Mụ chắc phải trên năm mươi, tuy gương mặt còn trẻ, song tóc đã bạc trắng. Trông mụ không xấu xí, nhưng có hàm răng hô. Nhìn chung không thuộc loại hung dữ, cũng không hiền lành, thuộc hạng người tâm dạ nhỏ nhen tầm thường, không có đặc điểm. Xem thể trong nhà này ngoài chủ nhân ra, Mai Quế mới là cô gái khiến bộ óc thám tử của Lyly lưu ý.

Sau khi quét mắt một lượt mụ Kim Chi, Lyly mới giả bộ làm thân với mụ để tìm hiểu sơ qua tình hình trong nhà này. Câu mở đầu của nàng như vậy:

- Thím tên Kim Chi nghe đẹp quá!

Nghe nàng khen, mụ nhe hàm răng hô ra cười hi hi:

- Không phải đâu! Tên Kim Chi là tên chồng tôi đó!

Lyly có hơi ngạc nhiên khi nghe mụ cải chính Kim Chi là tên chồng. Tự nhủ, đàn ông nào mang tên con gái như vậy chắc thuộc loại lại cái, nếu không cũng thuộc loại đầu óc bệnh hoạn. Trong bụng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng nàng giả bộ bốc mụ

thêm một câu:

- Tên chồng thím nghe hay quá! Chắc là chú ấy cũng làm gần đây phải không?

Mụ ta lác đầu:

- Ông làm chỗ gần nhà, nhưng đau rề rề hà. Cả tháng nay nghỉ việc rồi.

Lyly hỏi cho có hỏi, chớ nàng chẳng thèm nghe làm gì chuyện chồng con của mụ. Chủ ý của nàng là tìm hiểu những hoạt động của chủ nhân nhà này. Nàng hỏi:

- Ông Thị trưởng và Giang phu nhân chắc tử tế với thím lắm nhỉ?

Mụ lại nhe răng cười, không đáp câu hỏi này. Lyly đoán chắc chủ nhân không tử tế gì, cho nên mụ mới không lên tiếng khen, nhưng cũng không dám chê. Anh chàng Trần Tử Quang sau khi dồn một ít thực phẩm vào bụng, lấy được sức lực, cũng lên tiếng dọa dẫm:

- Nhà này lớn quá, công việc phải nhiều, ngoài thím ra còn ai giúp việc ở đây để phụ thím không?

- Việc lớn việc nhỏ chỉ có tôi làm thôi! Mai Quế tối ngày ôm sát chân gia chủ, chẳng phụ giúp tôi chút gì. Nhưng tối tôi cũng về nhà tôi. Việc làm không kịp thì để lại ngày mai. Cũng vì thế mà lúc nào cũng có việc ngút đầu.

Lyly thấy mặt mụ hàm hàm khi nói đến cô gái Mai Quế, nghĩ bụng chắc Mai Quế được lòng chủ nhân nên mụ mới ganh ghét. Quả đúng như nhận xét của nàng, hạng tiểu nhân bụng dạ nhỏ nhen thù vật như mụ vừa trông mặt nàng đã đoán được ngay. Nàng giả bộ nói lấy lòng mụ:

- Nếu cháu được chủ nhân cho ở lại làm việc trong nhà này, cháu nhất định sẽ giúp thím một tay.

Trần Tử Quang cũng nói thêm một câu:

- Cháu thì đã được thúc mẩu giao cho việc ngoài vườn, như thế thím không phải lo tới nữa.

Mụ Kim Chi lắc đầu cải chính:

- Không đâu! Việc ngoài vườn từ trước tới nay không phải là việc của đầu bếp. Thỉnh thoảng có người đến đây chăm hoa, làm cỏ. Hai người lính gác trước cửa có bốn phận tưới nước mỗi sáng. Lúc trước người con trai của chủ nhân còn ở chung trong nhà này thì có thuê một người làm vườn, vì thiếu chủ thích trồng trọt.

Lyly và Trần Tử Quang đưa mắt nhìn nhau. Vì cả hai không rõ lắm về gia cảnh của Giang Trạch Dân. Té ra hẳn có một người con trai mà họ không biết!

Không bỏ lỡ cơ hội, Lyly hỏi gióng thêm một câu:

- Vị thiếu chủ đi vắng bao lâu mới về nhà?

- Cậu ấy làm Giám đốc nhà thương ở Bắc Kinh mà, đâu có về đây nữa! Và lại Lý gia, cựu chủ tịch nhà nước là ông ngoại cậu ấy, cậu ta ở nhà ngoại, còn to rộng đẹp đẽ hơn nhà này. Giang phu nhân qua lại Bắc Kinh thường xuyên lắm.

Lyly nghe nói mắng thầm:

- Chủ thuyết cộng sản mị dân quá mức! Một mặt huênh hoang bình đẳng giai cấp, công bình xã hội, mà trên thực tế bọn cầm đầu phe đảng bè phái, quan liêu, thụ hưởng trên mồ hôi nước mắt của nhân dân. Thử hỏi mấy tên đầu xỏ họ Đặng, họ Giang, họ Lý chẳng phải là một bè lũ thân bằng quyến thuộc của chúng chia nhau xiết cổ dân chúng Trung Hoa đó sao?

Rồi nàng bỗng nhớ đến bọn cầm đầu ở Việt Nam, lòng bưng bưng giận, ánh mắt căm căm. Trần Tử Quang rất tinh ý, trông thấy vẻ bực tức trên gương mặt Lyly, như đoán được phần

nào tâm sự của nàng, chàng ta bấm nhẹ tay nàng an ủi:

- Cô ăn đi! Chớ nghĩ ngợi nhiều. Tương lai không đen tối lắm đâu!

Giọng chàng trai Đài Loan họ Trần thật êm, xoa dịu được niềm đau hận trong lòng Lyly. Nàng ngoan ngoãn ăn hết chén cơm, rồi đứng lên dọn dẹp. Trần Tử Quang cũng phụ giúp. Mụ Kim Chi thừa dịp làm oai, sai Lyly việc nọ, bảo họ Trần việc kia, y như mụ làm chủ. Cái cảnh ma cũ ăn hiếp ma mới trông thật buồn cười.

Buổi chiều Giang Trạch Dân về nhà lúc nào Trần Tử Quang và Lyly đều không hay biết, vì họ còn phải lục đục phụ giúp mụ Kim Chi trong bếp. Mai Quế gọi họ lên nhà trên gặp mặt chủ nhân giữa lúc Lyly tóc tai rũ rượi, thần sắc bơ phờ sau một ngày mệt nhọc.

Chẳng rõ Giang phu nhân đã nói trước điều gì với chồng, khi giáp mặt Lyly và Giang Trương Minh, tức Trần Tử Quang, tên Thành ủy Thượng Hải Giang Trạch Dân trò chuyện hết sức tử tế và thân mật, khác hẳn vẻ mặt lạnh lùng nhạt nhẽo và thái độ nghi kỵ khó chịu của vợ ông ta ban trưa, khiến cho Lyly có cảm tưởng như ông là người tốt lòng tốt bụng thật sự. Ông nói với Giang Trương Minh:

- Ta nghe tin cha mẹ cháu sẽ qua đời vì tai nạn đắm thuyền trong khi hành nghề đánh cá, ta thật đau lòng. Cháu cứ ở trong nhà này phụ giúp công việc cho ta. Ta sẽ trả lương cháu thật công bằng.

Với Lyly, ông còn niềm nở hơn:

- Cô là em vợ của cháu Minh, thì cũng như cháu của tôi. Cô cứ tự nhiên ở lại nhà này. Tiếc rằng trong nhà tôi không có việc làm đúng theo khả năng của cô, nhưng tôi sẽ cố gắng tìm một chỗ tốt giúp cô. Xin cô an tâm.